

11. Tanulmány

Egység az imádatban

December 8., szombat délután

Magasztaljuk Istent többet „kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért” (Zsolt 107:8). Az imáink és áhítataink ne csupán kérésből álljanak! A gondolataink ne csupán saját szükségleteinkre irányuljanak, hanem gondoljunk azokra a jótéteményekre is, amelyeket elvettünk. Túl sokat sohasem imádkozunk, de hálánkkal gyakran takarékoskodunk. Napról napra részesedünk Isten kegyelmének ajándékaiban, és mégis mily kevés hálát tanúsítunk iránta, mily keveset magasztaljuk és dicsőítjük azért, amit velünk cselekedett. (...)

Istenünk szeretetteljes, irgalmas Atya. (...) Azt akarja, hogy gyermekei vigaszt merítsenek, és inkább örömmel, mint teherrel tekintsék az Ő szolgálatát. Legbensőbb vágya, hogy mindazok, akik Őt imádják, szeretetének és előrelátásának számos jelét véve mindennapi munkájukhoz erőt merítsenek, és kegyelmet nyerve, hűségesen és becsületesen járassanak el minden dologban. (...)

Szívünk az imának, a hálaadásnak szárnyain jöhet közelebb az éghez. A mennyben hálával magasztalják, és gyönyörű énekekkel dicsőítik Istent, és amikor kifejezzük szívünk háláját, az istentiszteletünk mindinkább hasonló lesz a mennyei seregéhez. „Aki hálával áldozik, az dicsőít engem” (Zsolt 50:23) – mondja az Úr. Lépünk tehát mindnyájan tiszteletteljes örömmel Alkotónk elé hálával és dicsőénekekkel (Ésa 51:3). – *Jézushoz vezető út*, 102–103. o.

Tegyük érdekessé az összejöveteleinket. Engedjük, hogy átjárja azokat a menny légköre. Ne tartsunk hosszú, száraz beszédeket és formai imákat, csak hogy az időt húzzuk. (...) Ez az Istennek tetsző istentisztelet. A szolgálat legyen érdekes, vonzó, és ne silányuljon száraz formasággá. Élünk Krisztusért percről percre, óráról órára, napról napra. Akkor majd bennünk él Jézus. Ha összejövünk, az Ő szeretete buzog majd szívünkéből, mint a sivatagi forrás, felfrissítve mindeneket, és arra készítve a halálba menőket, hogy készséggel igyanak az élet vizéből. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 609. o.

Amikor Isten Lelke birtokba veszi a szívünket, akkor átformálja a jellemünket. Bűnös gondolatainkat és gonosz cselekedeteinket elhagyjuk; szeretet, alázatosság és béke foglalja el a harag, irigység és viszály helyét. Öröm lép a bánat helyébe, és arcunk a menny boldogságát tükrözi vissza. (...)

Egyedül az Istentől származó hit vezet Istenhez. Hogy valóban Őt szolgáljuk, újjá kell születnünk az isteni Lélek által. Megtisztítja szívünket, megújítja elménket, és képessé tesz arra, hogy megismerjük és szeressük Istent. Készséges engedelmisségre vezet Teremtőnk iránt. Ez az igazi istentisztelet, amely a Szentlélek munkálkodásának gyümölcse. Minden őszinte imát a Szentlélek sugall, és az ilyen imát elfogadja Isten. Bárhol közeledik az Úrhoz egy ember, ott megnyilvánul a Szentlélek munkálkodása, és mennyei Atyánk kijelenti magát annak az embernek, mert Ő ilyen követőket keres. Várja, hogy fiaivá és leányaivá fogadhasson bennünket. – *Az én életem ma*, 46. o.

December 9., vasárnap

[Isten] Azt kívánja, hogy a Megváltó fenntartó hatalma által mindenki diadalmaskodjon. A zsolttáros mondja: „Adjatok az Úrnak, ti fejedelmeknek fiai, adjatok az Úrnak tiszteletet és dicséretet! Adjátok az Úrnak neve tiszteletét, imádjátok az Urat szent ékességben.” (Zsolt 29:1–2) (...)

Isten földi és mennyei egyháza egyazon gyülekezetet alkot. A földi hívők és a soha el nem bukott mennyei lények egyetlen gyülekezetet képeznek. A szentek földi istentiszteletét

minden mennyei értelmes lény szívéen viseli. A menny belső udvaraiban figyelnek a föld külső udvaraiban elhangzó bizonyágtételekre. A földön imádkozók dicséretét és hálaadását átveszik a mennyei karok. Dicséret és hálaadás hangzik a menny udvaraiban, mert Krisztus nem hiába halt meg Ádám elbukott fiaiert. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 365–366. o.

Krisztus szentségét dicsőséges tulajdonságainak glóriája képezi. „Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten.” (Jel 4:8) Tanulmányozzátok Isten jellemét. Jézust szemlélve keressétek Őt hittel és imában, és akkor hozzá hasonlóvá válhattok. – *Tanácsok szülőknek, tanítóknak és tanulóknak*, 326. o.

Az egész természet az élő Isten csodálatos műveiről tesz bizonyágot. A természet Istentől, mindenek Teremtőjétől kapott tankönyvünk. Isten nevét ne adjuk egyetlen természetbeli dologhoz sem, mivel csupán Isten jellemének a kifejezői, isteni alkotások, de egyik sem Isten. A teremtés műve révén megérthetjük szeretetét, hatalmát és dicsőségét, ám fennáll a veszélye, hogy az emberek a Teremtő helyett a természetet kezdik imádni.

(...) Az isteni hatalom folyamatos kinyilatkoztatásaképpen kapja az emberiség a csodatevő erőt, amely által mindenek felett és mindeneken túl láthatja mindazt, amit tett az, aki megteremtette az embert és a természet szépségeit. – *Istennel ma*, 268. o.

Lehet az imaházunk szerény, de ez nem azt jelenti, hogy nem részesül isteni elismerésben. Ha lélekben és igazságban imádkozunk valamint szent ékességben (Zsolt 29:2), akkor számunkra az imaház maga lesz a menny kapuja. Ha ismételtetik Isten csodálatos műveinek tanulmányait, ha énekkel és imával fejezik ki a szív háláját, mennyei anyagok csatlakoznak a dicsőítő énekhez és az Isten iránti hálához. Ez a magatartás távol tartja Sátán hatalmát. Eltávolítja a zúgolódást és elégedetlenséget, így Sátán teret veszít.

Isten arra tanít, hogy gyűljünk az Ő házába, és a tökéletes szeretet tulajdonságait ápoljuk. A föld lakói ezáltal felkészülnek arra a lakhelyre, amit Krisztus készít az Őt szeretőknek, oda, ahol szombatról szombatra és hónapról hónapra összegyűlnek majd a Szentélynél, hogy a hála és dicséret legmagasztosabb himnusza zengjen a királyi széken ülő, az örökkévaló Bárány iránt. – *In Heavenly Places*, 288. o.

December 10., hétfő

Sátán ma is hízelgéssel ámítja el az embert, mint annak idején Évát az Édenben. Vágyat ébreszt benne a tiltott tudomány és az önfelmagasztalás után. Ezek a bűnök okozták bukását, és ezekkel akarja az embert is megrontani. „Olyanok lesztek, mint az Isten – mondja –: jónak és gonosznak tudói.” (1Móz 3:5) A spiritizmus azt tanítja, hogy „az ember fejlődő teremtmény, akinek születése óta az a rendeltetése, hogy fejlődjön az istenség felé, egészen az örökkévalóságig”. (...) Egy spiritiszta tanító ezt állította, amikor „lelki öntudat”-ra ébredt: „Embertársaim, mindnyájan el nem bukott félistenek voltatok.” Egy másik szerint: „Minden igaz és tökéletes lény tulajdonképpen Krisztus.” – *A nagy küzdelem*, 554. o.

A kitűzött nap elérkezett és óriási néptömeg gyűlt egybe, amikor a királynak jelentették, hogy a három héber férfiú, akiket az összes bábeli tisztviselők fölé helyezett, vonakodik a képet imádni. (...) A király megharagudott és megparancsolta, hogy a három embert vezessék elé, és megfenyegette őket, hogy ha az engedelmességet megtagadják, akkor tüzes kemencébe veteti őket.

A király minden fenyegetése hiábavaló volt. E nemes férfiakat semmi áron sem tudta arra rábírti, hogy a mindenség Urához hűtlenek legyenek. Atyáink történetéből megtanulták, hogy az Isten iránti engedetlenség szégyent, szerencsétlenséget és bukást von maga után; és az istenfélelem nemcsak a bölcsesség kezdete, hanem az igazi jólétnek és boldogságnak alapját

képezi. Nyugodtan néztek az izzó kemencére és a bálványimádó néptömegekre. Istenben bíztak és tudták, hogy most sem fogja őket cserbenhagyni. Tehát tiszteletteljesen, de határozottan felelték: „Legyen tudtadra, ó király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany állóképet, amelyet felállítottál, nem imádjuk.” (Dán 3:18) – *Megszentelt élet*, 37. o.

Az Úr a maga fensőbbségét hangoztatja. Sátán viszont jól tudja, hogy az élő Isten imádása felemel, nemesít, naggyá teszi a nemzetet. Tudja, hogy a bálványimádás nem emel fel. Amikor az ember olyan istentiszteleten vesz részt, amely alantas és romlott, az romlottá teszi az ember fogalmait. Sátán folyvást azon erőlködik, hogy elterelje az ember gondolatait az egyedül igaz, élő Istenről. (...)

Az embereknek az Urat, Istent kell imádniuk, és egyedül Őt szolgálniuk. Ne üsse fel a fejét önhitt kevélység, ne azt szolgáljuk istenként. Ne alkossunk istent a pénzből. Ha az érzékiséget nem tartjuk az értelem magasabb erőinek ellenőrzése alatt, alantas szenvedélyek fognak eluralkodni az emberen. Amire kelleténél többet gondolunk vagy aminek hódolunk, ami leköti az értelmet, olyan istent alkot, amelyet az Úr előtt választunk. Isten a szívek vizsgálója. Különbséget tesz a valódi, szívből fakadó imádat és a bálványimádás között. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1145. o.

December 11., kedd

Isten azt igényli, hogy az emberek a pogány istenek helyett csak Őt tiszteljék és imádják. Ezt az igényét arra alapítja, hogy Ő a Teremtő, és minden lény neki köszönheti létét. Így tárja ezt elének a Biblia. (...)

A szombat Isten teremtő hatalmának az emlékeként úgy mutat Őrá, mint a mennynek és a földnek Alkotójára. Ezért a szombat állandó bizonyosága Isten létezésének, és emlékeztetője nagyságának, bölcsességének és szeretetének. Ha a szombatot mindig szentül megtartották volna, akkor sohasem lett volna senki istentagadóvá vagy bálványimádóvá a földön. – *Patriárkák és próféták*, 336. o.

Korunkban, közvetlen Krisztus második eljövetele előtt, Isten embereket hív, akik népet készítenek fel helytállni az Úr nagy napján. Ma is pontosan olyan munka vár elvégzésre, amelyet János végzett. Az Úr üzenetet adott népének választott eszközein keresztül, és elvárja, hogy valamennyien hallgassanak a küldött intésekre és figyelmeztetésekre. Krisztus nyilvános szolgálatát megelőző üzenet ez volt: Térjete meg vámszedők és bűnösök, térjete meg farizeusok és sadduceusok, mert elközelített az Isten országa. Üzenetünk ne a béke és biztonság üzenete legyen. Mint Krisztus közeli megjelenésében hívő népnek, határozott üzenetet kell hordoznunk: „Készülj Istened elé!” (...)

A csaknem általános hitehagyás mai időszakában Isten felszólítja hírnökeit, hogy Illés lelkületével és erejével hirdessék törvényét. Amint Jézus első eljövetelére készítve a népet János a tíz parancsra hívta fel a figyelmüket, úgy kell nekünk is határozott hangon hirdetnünk az üzenetet: „Féljétek az Istent, és neki adjatok dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája.” Illés prófétát és Keresztelő Jánost jellemző komolysággal kell törekednünk elkészíteni az utat Krisztus második eljövetelére. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1184. o.

Akik csak elméletileg ragaszkodnak az igazsághoz, de annak elveit nem ültetik át a lélek belső szentélyébe – mert az igazságot a külső pitvarban őrzik –, semmi megszenteltet nem fognak látni népünk múltjának történelmében, holott az tette népünket azzá, amivé lett, és az alapozta meg a világ komoly és elszánt missziómunkásait.

A napjainkra szóló igazság nagy érték, de azok, akiknek szíve nem tört meg, mert nem estek a sziklára, Krisztus Jézusra, nem fogják meglátni és megérteni az igazságot. Csak azt fogadják el, ami hízeleg elképzeléseiknek, és a már meglévőtől eltérő alapzat építésébe kezdenek. Saját

hiúságuknak és önértékelésüknek hízelegve azt gondolják, hogy képesek kimozdítani hitünk oszlopait, és felcserélni azokat a saját maguk által faragott oszlopokkal. – *Szemelvények*, 2. köt., 388–389. o.

December 12., szerda

Isten Igéjében olvashatjátok az oly bőséggel adott figyelmeztetéseket a hamis prófétákról, akik tévtanokat hoznak közénk, és ha lehet, még a választottakat is elhitetnék. Mindezek ellenére miért van az, hogy az egyház nem tesz különbséget a hamis és az igaz között? Alázzák meg magukat Isten előtt mindazok, akik valamilyen módon megtévesztés áldozatai lettek! Bánják meg őszintén, hogy olyan könnyedén félre lehetett vezetni őket! Nem különböztették meg az igaz Pásztor hangját az idegenétől. Az ilyenek tekintsenek vissza tapasztalatuknak erre a fejezetére! (...)

Hitehagyások történtek, és az Úr azért engedte kifejlődni az ilyen jellegű dolgokat a múltban, hogy megmutassa, milyen könnyen félrevezethető a nép, amikor a tagok emberi szavakra támaszkodnak ahelyett, hogy a nemes béreabeliekhez hasonlóan maguk kutatnák az írásokat, és így járnának utána az igazságnak. Az Úr azért engedte meg az ilyen dolgokat, hogy figyelmeztessen: ezek a jövőben is meg fognak történni. – *Szemelvények*, 2. köt., 393–394. o.

Van-e más könyv a Biblián kívül, ami arra tanítja az embereket, hogy tiszteljék Istent, és engedjenek neki? (...) Világosan leírja, milyen az igaz élet, és előre elmondja, milyen következményekkel jár a Jehova törvénye iránti engedetlenség. Senkit sem hagy sötétségben afelől, hogy Isten mit hagy jóvá és mit nem. Az Írások tanulmányozása közben megismerkedünk Urunkkal, és eljutunk oda, hogy megértjük Krisztushoz való viszonyunkat, aki az elbukott emberi nemzetség bűneinek hordozója, a kezesünk és helyettesünk. Ezen igazságok a jelenlegi és örök érdekeinket érintik. A Biblia a legkiemelkedőbb helyet foglalja el a könyvek között. Tanulmányozása minden más irodalomnál értékesebb abban, ahogyan megerősíti a gondolkozást, és szélesíti az ember látásmódját. Pál apostol ezt mondja: „Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, aki szégyent nem vall, aki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét.” (2Tim 2:15) „De te maradj meg azokban, amiket tanultál, és amik reád bízottak, tudván, kitől tanultad, és hogy gyermekségedtől fogva tudod a szent írásokat, melyek téged bölcsé tehetnek az üdvösségre a Krisztus Jézusban való hit által. A teljes írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” (2Tim 3:14–17) – *A keresztény nevelés alapjai*, 393. o.

A Biblia tankönyv, amit alaposan kell tanulmányozni, nem úgy, mint bármilyen más könyvet. Számunkra ez a könyv a lelki szükségletek kielégítését jelentse. Bölcsé teszi tanulmányozóját az üdvösségre. Mint ahogyan az eledel sem nyújthat táplálékot a testnek, csak ha elfogyasztják, hasonlóképpen Igéje sem lehet hasznos a lélek számára, csak ha minden emberi fölött álló, felsőbbrendű tanításként fogadja el, ha engedelmeskedik elveinek, mivel az Isten bölcsességét jelenti. – *Istennel ma*, 122. o.

December 13., csütörtök

Amikor Jézus valamilyen nagy próba vagy fontos feladat előtt állt, elvonult a hegyek magányába, és az éjszakát az Atyához való imádkozással töltötte. Ilyen éjszakai imádkozás előzte meg az apostolok elhívását, a hegyibeszédet, a megdicsőülést, valamint a tárgyalótermi és a kereszten elszenvedett lelki gyötrelmet és a feltámadás dicsőségét.

Nekünk is időt kell szakítanunk az elmélkedésre, az imádkozásra és a lelki felüdülésre. Nem értékeljük az ima erejét és hatékonyságát úgy, ahogy kellene. Az ima és a hit megvalósítja azt, amire a földön semmilyen hatalom nem képes. Ritkán kerülünk minden vonatkozásban

kétszer azonos helyzetbe. Folyton új dolgok történnek velünk, és új próbákkal küzdünk, amelyekben a régi tapasztalatok nem adhatnak elegendő eligazítást. Folyamatos világosságra van szükségünk, ami Istentől jön. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 509. o.

Ha ismerjük Istent és Jézus Krisztust, akit elküldött, a lélek kimondhatatlan örömet élvez. Ó, mennyire szükségünk van Urunk jelenlétére! A Szentlélek keresztségéért minden munkás imádkozzon Istenhez. Csoportok jöjjenek össze, hogy az Atyához forduljanak különleges segítségért, mennyei bölcsességért, annak érdekében, hogy Isten népe tudja, hogyan tervezzen, gondolkozzon és hajtsa végre a munkáját.

Különösen azért imádkozzunk, hogy az Úr válassza ki ügyvivőit, és részesítse misszionáriusait a Szentlélek keresztségében. A tanítványok tíz napon át imádkoztak, mielőtt a pünkösdi áldást elnyerték. Ennyi időt igényelt, hogy megértsék, mit jelent a hathatós ima, a közeledés Istenhez, bűneik bevállása, szívük megalázása Atyjuk előtt. Továbbá, mit jelent, ha hittel szemlélik Jézust, és átalakulnak a képmására. Amikor az áldás hullott, betöltötte az egész gyülekező helyet, majd pedig hatalommal felruházva széjjeljártak, hogy a Mesterért eredményes munkát végezzenek. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 169–170. o.

Éjjeli látomásban Isten népe hatalmas megújulási mozgalmának képe vonult el előttem. Sokan dicsőítették Urunkat. Betegek gyógyultak meg, és más csodák estek. A közbenjárás lelkülete nyilvánult meg, pontosan úgy, mint pünkösdi nagy napja előtt. Százak és ezrek látogattak családokat, megnyitották előttük Isten szavát. A Szentlélek hatalma meggyőzte a szíveket, és a valódi megtérés lelkülete nyilvánult meg. Ajtók tárultak ki mindenfelé az igazság hirdetése előtt. Mintha a menny áldásos hatása világította volna be a földet. Istennek igaz és alázatos népe gazdag áldásokban részesült. A hálaadás és dicséret hangjait hallottam, és olyan megújulás látszott beköszönten, mint amilyenek 1844-ben tanúi voltunk. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 126. o.

December 14., péntek

„Ekkor monda néki Jézus: Eredj el Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj.” (Mt 4:10)

„Ne legyenek néked idegen isteneid énelöttem!” (2Móz 20:3) Nem csak Isten létezésének a tagadása képezi az első parancsolat áthágását, hanem a fa- és kőbálványok imádata is. E parancsolat elveit sokan nem hajlandók tiszteletben tartani azok közül, akik Krisztus követőinek vallják magukat. A menny Ura azonban nem tekinti őket gyermekeinek, mivel szívükben a kizárólag Istennek fenntartott helyet mással töltik be. Sokuk esetében a kívánságok kielégítése foglalja el a szívet, míg mások esetében a ruházat és a világ szeretete.

Az életben számos, Istentől kapott dologhoz kötődünk, ám amikor túlzásokba esünk a különben jogosan birtokolt javainkkal kapcsolatosan, akkor válunk bálványimádivá. Mindaz, ami elszakít az Isten iránti szeretettől, és csökkenti érdeklődésünket az örök dolgok iránt, lényegében bálvány. Akik Istentől kapott értékes idejüket – végtelen áron megvásárolt időt – a házaik szépítgetésére és azzal való kérkedésre töltik, vagy hogy a világ szokásait és példáit kövessék, nem csupán saját lelküket fosztják meg a lelki eledeltől, hanem Istennek sem adják meg azt, ami Őt megilleti. Az önző vágyak kielégítésére töltött időt fel lehetne használni az Ige jobb megismerésére, a talentumok gyarapítása érdekében, hogy értelmes szolgálatot tehessünk Teremtőnknek. Isten nem lakik megosztott szívben. Ha a világ magára vonja a figyelmünket, Isten nem lehet a legfőbb Urunk. Ha csökken imádatunk az Úr iránt, akkor az Ő szemében ez már bálványimádivást jelent.

„Az Isten lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.” (Jn 4:24) Akkor élünk majd közösségben a mennyyel, amikor szívünk felkészül Alkotónkat dicsőíteni, ám nem csupán zsoltárokkal, himnuszokkal és lelki énekekkel, hanem az életünkkel. Akkor

majd hála lesz a szívben és a családban, az otthoni és a közösségi áhítatban is. Ez az igazi Isten-imádat. – *That I May Know Him*, 322. o.